

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 536 / 24.11.2025

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru protejarea accesului la fondurile proprii și asigurarea proporționalității măsurilor de suspendare a conturilor bancare

Analizând propunerea legislativă pentru protejarea accesului la fondurile proprii și asigurarea proporționalității măsurilor de suspendare a conturilor bancare, transmisă de Secretarul General al Senatului (b536/28.10.2025), cu adresa nr. XXXV/6036/03.11.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D954/04.11.2025,

Biroul permanent al Senatului

CONSILIUL LEGISLATIV

560 / 8.12.2025

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect, în fapt, completarea Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, cu un nou articol, în vederea „*protejării efective a dreptului constituțional al persoanei de a dispune liber de bunurile proprii, garantat prin art. 44 din Constituția României, și restabilirea proporționalității între obligațiile instituțiilor de credit și drepturile fundamentale ale clienților*”, astfel cum se prevede în **Expunerea de motive**.

Totodată, potrivit **instrumentului de prezentare și motivare**, „se instituie obligația ca, în caz de blocare totală a conturilor, instituția bancară să sesizeze în termen de 24 de ore DIICOT, pentru verificarea existenței unor suspiciuni temeinice de natură penală. În lipsa unei asemenea sesizări, măsura blocării conturilor este nulă de drept, întrucât nu are fundament legal legitim și încalcă principiile statului de

drept, prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest mod, banca va avea responsabilitatea clară de a verifica fiecare caz în parte, înainte de a lua o măsură punitivă dictată de un automatism care conduce la încălcarea unui drept fundamental”.

În plus, „proiectul prevede (...) garanția accesului la o sumă minimă echivalentă cu salariul minim net pe economie, asigurând protecția minimului fiscal vital, conform principiului echității sociale și a obligației statului, consacrate de art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, de a crea condițiile necesare pentru asigurarea calității vieții”.

2. Prin obiectul de reglementare, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. m) din Legea fundamentală, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Semnalăm că **Expunerea de motive** nu respectă structura instrumentului de prezentare, prevăzută la art. 30 și 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nu prezintă în mod sistematizat și clar motivul emiterii actului normativ, în special, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, principiile de bază și finalitatea reglementării propuse, cu evidențierea elementelor noi.

Totodată, menționăm **lipsa de fundamentare a instrumentului de prezentare și motivare**, cu privire la care Curtea Constituțională a reținut în **Decizia nr. 139/2019** că *„În lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia. (...) Caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative”.*

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a statuat că *„Fundamentarea temeinică a inițiativelor legislative*

reprezintă o exigență impusă de dispozițiile constituționale menționate, întrucât previne arbitrarul în activitatea de legiferare, asigurând că legile propuse și adoptate răspund unor nevoi sociale reale și dreptății sociale. Accesibilitatea și previzibilitatea legii sunt cerințe ale principiului securității raporturilor juridice, constituind garanții împotriva arbitrarului (...)

În plus, semnalăm că **argumentația utilizată este eronată, necorelată cu realitatea juridică și redactată într-un limbaj care nu este specific stilului normativ**, respectiv „unele instituții de credit blochează integral conturile clienților, fără o notificare clară, fără termen rezonabil, fără o motivare serioasă și fără garanții minime privind accesul la fondurile proprii”, „cetățeni români aflați temporar în străinătate, în concediu, la studii sau la muncă, s-au trezit cu conturile blocate pe motivul neactualizării datelor personale, nemaiputând astfel să acceseze resursele bănești proprii. (...) Culmea, fondurile bănești blocate abuziv proveneau din salarii sau pensii, așadar nu exista nicio suspiciune rezonabilă de comitere a vreunei fapte de competența DIICOT. Astfel de cazuri evidențiază nevoia urgentă de a proteja minimul fiscal vital al cetățenilor și de a împiedica aplicarea unor măsuri disproportionale sub pretextul conformării administrative”, „Nu avem nimic împotriva sesizării DIICOT dacă există suspiciuni de natură penală, ba chiar introducem obligația băncii de a face imediat o asemenea sesizare la organele competente, eludarea acestei obligații conducând la sancțiuni contravenționale și la nulitatea blocării conturilor”.

Mai mult, în privința invocării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prin menționarea cauzelor *Beyeler vs. Italia*, *Sporrong și Lönnroth vs. Suedia*, *James și alții vs. Regatul Unit* și *Iatridis vs. Grecia*, prin care se afirmă că „orice restrângere a dreptului de proprietate trebuie să fie proporțională și să urmărească un scop legitim”, astfel cum se precizează în **Expunerea de motive**, subliniem că simpla invocare a acestora, fără a menționa expres situațiile concrete *de facto*, care au determinat această soluție, nu este suficientă pentru a argumenta faptul că „astfel de practici constituie ingerințe nejustificate în dreptul de proprietate, contrare atât art. 44 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, cât și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului”.

Nu în ultimul rând, în legătură cu precizarea art. 17 și art. 52 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la *dreptul de proprietate și la întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor*, precum și cu faptul că *„prezenta inițiativă este (...) o adaptare necesară a legislației naționale la standardele constituționale și europene privind proporționalitatea, protecția proprietății și respectarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor”*, semnalăm că, în formularea actuală, prezenta propunere legislativă nu asigură *„restabilirea echilibrului între interesele legitime ale sistemului bancar și drepturile patrimoniale garantate de Constituție persoanelor fizice, prevenindu-se transformarea unor măsuri administrative în abuzuri asupra proprietății private și demnității umane”*, astfel cum se menționează în **instrumentul de prezentare și motivare**, după cum vom arăta în cele ce urmează.

5. Referitor la **soluțiile legislative** preconizate în prezenta propunere, în raport de obiectivele urmărite, în ceea ce privește **fondul și forma reglementării**, semnalăm că demersul normativ trebuie raportat la actualele realități legislative în domeniu, pentru **asigurarea integrării organice a reglementării în sistemul legislației, unicitatea reglementării în materie pe nivele normative și evitarea paralelismelor** în procesul de legiferare, instituite potrivit art. 13, 14 și 16 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, privitor la **modul de redactare a prezentei propuneri**, subliniem că acesta prezintă **imperfecțiuni de tehnică legislativă**, normele de tehnică legislativă fiind obligatorii la elaborarea proiectelor de lege de către Guvern și a propunerilor legislative aparținând deputaților, senatorilor sau cetățenilor, astfel cum prevede art. 3 alin. (1) din legea precizată *supra*.

Exemplificăm, în cele ce urmează, câteva aspecte referitoare la **redactarea necorespunzătoare din punct de vedere a tehnicii legislative** a prezentei propuneri legislative:

a) în ceea ce privește **titlul**, care, în redactarea preconizată, este următorul: *„Lege pentru protejarea accesului la fondurile proprii și asigurarea proporționalității măsurilor de suspendare a conturilor bancare”*, semnalăm că acesta **nu reflectă obiectul de reglementare al prezentei propuneri, întrucât vizează, de fapt, completarea Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și**

finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, cu un **nou articol**, respectiv art. 11¹, introdus în cadrul **Capitolului IV**, intitulat „**Măsuri de cunoaștere a clientelei**”;

Subliniem că, potrivit **condițiilor de fond pentru modificarea și completarea actelor normative**, prevăzute la art. 61 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

„(1) Modificarea sau completarea unui act normativ este admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al aceluia act sau dacă nu privește întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză; în caz contrar actul se înlocuiește cu o nouă reglementare, urmând să fie în întregime abrogat.

(2) Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor”.

Totodată, potrivit art. 62 din actul normativ menționat *supra*, care prevede **efectele dispozițiilor de modificare și de completare**, „*Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”.*

b) referitor la **modalitatea de redactare a părții introductive a articolului unic**, precizăm că titlul Legii nr. 129/2019 este incomplet, iar evenimentele legislative propuse sunt redactate incorect, deoarece ceea ce se preconizează este doar **completarea** legii menționate *supra*, nu și modificarea acesteia;

c) privitor la **inserarea art. 11¹** după art. 11 din actul normativ de bază, **ne exprimăm rezerva în ceea ce privește integrarea tematică a acestuia în cuprinsul Capitolului IV**, care vizează *Măsuri de cunoaștere a clientelei*, întrucât norma propusă în proiect reglementează, la **alin. (1)**, suspendarea temporară a derulării operațiunilor unui client pentru neactualizarea datelor de identificare de către instituțiile financiare și de credit, numai după îndeplinirea unor operațiuni realizate de acestea din urmă.

La **alin. (2) al art. 11¹** sunt prevăzute „*notificarea (care) trebuie să includă termenul de conformare (...), precum și informații clare privind documentele necesare și procedura de actualizare*”, iar la

alin. (3) obligația instituției de credit „să asigure accesul lunar al clientului la o sumă minimă necesară traiului zilnic echivalentă cu salariul minim net pe economie, din fondurile proprii existente în cont, începând cu prima zi a blocării contului” pe durata suspendării.

Dispozițiile **alin. (4) - (7)** ale **art. 11**¹ reglementează aspecte referitoare la contravenții și „infracțiuni prevăzute de Legea nr. 129/2019 sau de alte acte normative privind spălarea banilor și finanțarea terorismului”, sesizarea DIICOT „nu mai târziu de 24 de ore”, precum și la răspunderea contravențională și civilă a instituției de credit, în ceea ce privește „blocarea totală a conturilor fără sesizarea DIICOT în termenul prevăzut la alin. (5)”.

Semnalăm că prevederile art. 10, 11 și 12, care alcătuiesc **Capitolului IV** din Legea nr. 129/2019, cu modificările și completările ulterioare, au în vedere **măsurile de cunoaștere a clientelei** din perspectiva interzicerii furnizării de produse persoanelor cu nume fictive, conturi anonime, carnete de economii anonime sau casete de valori anonime și nici servicii de acceptare la plată a cardurilor preplătite anonime de către instituțiile de credit și instituțiile financiare; obligației entităților raportoare de a aplica măsuri standard de cunoaștere a clientelei care să permită anumite aspecte¹ și anumite excepții; precum și a modului de aplicare a măsurilor de cunoaștere a clientelei, care se completează în mod corespunzător cu prevederile reglementărilor și instrucțiunilor sectoriale emise de autoritățile competente în aplicarea prevederilor art. 1 alin. (4).

¹ „a) identificarea clientului și verificarea identității acestuia pe baza documentelor, datelor sau informațiilor obținute din surse sigure și independente, inclusiv, dacă sunt disponibile, a mijloacelor de identificare electronică și a serviciilor de încredere relevante prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1.999/93/CE sau a oricărui alt proces de identificare sigur. la distanță sau electronic, reglementat, recunoscut, aprobat sau acceptat la nivel național de către Autoritatea pentru Digitalizarea României;

b) identificarea beneficiarului real și adoptarea de măsuri rezonabile pentru a verifica identitatea acestuia, astfel încât entitatea raportoare să se asigure că a identificat beneficiarul real, inclusiv în ceea ce privește persoanele juridice, fiduciile, societățile, asociațiile, fundațiile și entitățile fără personalitate juridică similare, precum și pentru a înțelege structura de proprietate și de control a clientului;

c) evaluarea privind scopul și natura relației de afaceri și, dacă este necesar, obținerea de informații suplimentare despre acestea;

d) realizarea monitorizării continue a relației de afaceri, inclusiv prin examinarea tranzacțiilor încheiate pe toată durata relației respective, pentru ca entitatea raportoare să se asigure că tranzacțiile realizate sunt conforme cu informațiile deținute referitoare la client, la profilul activității și la profilul riscului, inclusiv, după caz, la sursa fondurilor, precum și că documentele, datele sau informațiile deținute sunt actualizate și relevante.”

În considerarea acestor observații, apreciem că dispozițiile **art. 11¹**, preconizate a fi introduse în cuprinsul **Capitolului IV**, **nu respectă cerințele corelării cu ansamblul reglementării.**

6. În ceea ce privește **fondul reglementării**, semnalăm următoarele:

6.1. Referitor la norma preconizată pentru **art. 11¹ alin. (1)**, menționăm că, în redactarea actuală, respectiv „*Instituțiile de credit și cele financiare pot suspenda temporar derularea operațiunilor unui client pentru neactualizarea datelor de identificare, numai după notificarea scrisă prealabilă a acestuia, transmisă prin cel puțin două mijloace distincte de comunicare (poștă, e-mail, SMS, notificare în aplicație).*”, aceasta este susceptibilă să încalce **principiul legalității, sub aspectul calității legii**, prevăzut la **art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României**, republicată, astfel cum a fost argumentat la **pct. 5 supra**.

O situație similară se regăsește și la norma de la **alin. (2)**, care, prin modalitatea de redactare², este, de asemenea, susceptibilă să încalce **principiul securității juridice, sub aspectul calității legii, precum și prevederile art. 6 din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră „Proiectul de act normativ trebuie să instituie **reguli necesare, suficiente și posibile**, care să conducă la o cât mai mare **stabilitate și eficiență legislativă**”.

Subliniem, totodată, că prin utilizarea expresiei „*instituții de credit și cele financiare*”, ar putea exista riscul apariției unor confuzii, în sensul în care *instituțiile financiare* sunt entități care oferă servicii legate de bani, acționând ca intermediari pe piețele financiare, de exemplu, prin atragerea de depozite și acordarea de credite, acestea putând fi clasificate în *bănci* (instituții de credit) și *instituții financiare nebancare* (IFN-uri), care includ companii de leasing, de investiții sau de creditare online. Supravegherea acestor instituții se face de către autorități, precum Banca Națională a României (BNR), în cazul instituțiilor de credit, sau Autoritatea de Supraveghere Financiară (ASF), pentru piața de capital, asigurări și pensii private.

Tipurile de instituții financiare sunt: *instituțiile de credit*, care atrag depozite de la public și acordă credite și *instituțiile financiare*

² „(2) Notificarea trebuie să includă termenul de conformare, care nu poate fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării, precum și informații clare privind documentele necesare și procedura de actualizare”.

nebankare (IFN), care includ o gamă variată de companii, precum cele de leasing, de investiții, de creditare online, de finanțare imobiliară și altele.

6.2. Referitor la norma de la **alin. (3)**, precizăm că, pe lângă imperfecțiunile de redactare și de tehnică legislativă, în formularea actuală³, aceasta **este susceptibilă să intre în contradicție cu prevederi cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului**, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează condițiile de acces la activitatea bancară și de desfășurare a acesteia pe teritoriul României, supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a societăților de servicii de investiții financiare și supravegherea sistemelor de plăți și a sistemelor de decontare a operațiunilor cu instrumente financiare și care se aplică instituțiilor de credit, persoane juridice române, inclusiv sucursalelor din străinătate ale acestora și instituțiilor de credit din alte state membre, respectiv din state terțe, în ceea ce privește activitatea acestora desfășurată în România, precum și societăților de servicii de investiții financiare și societăților de administrare a investițiilor care au în obiectul de activitate administrarea portofoliilor individuale de investiții, **act normativ care a transpus în legislația națională anumite dispoziții din Directiva nr. 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de către instituțiile de credit, din Directiva nr. 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind adecvarea capitalului firmelor de investiții și instituțiilor de credit, din Directiva nr. 2000/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 septembrie 2000 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, din Directiva nr. 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit și din Directiva Consiliului nr. 89/117/CEE din 13 februarie 1989 referitoare la obligațiile sucursalelor stabilite într-un stat membru ale instituțiilor de**

³ „(3) Pe durata suspendării, instituția de credit este obligată să asigure accesul lunar al clientului la o sumă minimă necesară traiului zilnic echivalentă cu salariul minim net pe economie, din fondurile proprii existente în cont, începând cu prima zi a aplicării blocării contului”.

credit și instituțiilor financiare, având sediul central în afara aceluși stat membru, privind publicarea documentelor contabile anuale.

Un alt act normativ cu care ar putea intra în contradicție este **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 288/2010, cu modificările și completările ulterioare, care vizează drepturile și obligațiile părților în ceea ce privește contractele de credit pentru consumatori⁴. **Acest act normativ a transpus în legislația națională prevederile Directivei 2008/48/CE** a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, cu excepția art. 19, 20, 35-44, art. 71 alin. (3)-(5), art. 79, 86-89 și 95.

Totodată, având în vedere gradul mare de generalitate în care este redactat textul **alin. (3)**, această normă riscă să contravină și altor acte normative care reglementează contractele de credit pentru consumatori privind vânzarea, respectiv cumpărarea unor bunuri imobile, contractelor de credit garantate cu ipotecă asupra unor bunuri imobile și contractelor de credit ce implică un drept legat de un bun imobil, astfel cum sunt prevăzute în **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori**, aprobată cu modificări prin Legea nr. 134/2023, cu modificările și completările ulterioare⁵, sau care stabilesc cadrul comun și cerințe comune referitoare la administratorii de credite care, acționând în numele unui cumpărător de credite, administrează drepturile unui creditor ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniunea Europeană sau administrează

⁴ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 se aplică contractelor de credit, cu anumite excepții prevăzute la art. 2, iar în cazul contractelor de credit sub forma „descoperit de cont”, potrivit cărora creditul trebuie rambursat la cerere sau într-o perioadă de maximum 3 luni, se aplică numai art. 1 -8, art. 9 alin. (1) lit. a)-c) și alin. (2), art. 10, art. 21-45, art. 48, 49, 52, 53, art. 63-65 și art. 70-96. În cazul altor contracte prevăzute la art. 4-6, se aplică numai anumite dispoziții din aceasta.

⁵ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2016 a transpus prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, cu excepția art. 13, 14-23, 25, 26, 28, 58-60, art. 130 pct. 2-11 și art. 134-136 din prezenta ordonanță de urgență.

contractul de credit neperformant în sine și la cumpărătorii de credite care achiziționează drepturile creditorului ce decurg dintr-un contract de credit neperformant emis de o instituție de credit stabilită în Uniunea Europeană sau care achiziționează contractul de credit neperformant în sine, astfel cum sunt reglementate în **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2024 privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind contractele de credit pentru consumatori**, cu modificările și completările ulterioare⁶.

6.3. La alin. (4), referitor la condițiile în care banca poate dispune blocarea totală a conturilor și interzicerea oricărui acces la fonduri, precizăm că aceasta, neavând competențe în materie penală, în lipsa oricăror criterii legale, nu poate aprecia cu exactitate, sub sancțiune contravențională, că indiciile de săvârșire a unor infracțiuni sunt sau nu temeinice.

Totodată, ținând seama de cele de mai sus, reținem observația și pentru norma preconizată la **alin. (5)**, potrivit căreia instituția de credit are obligația de a sesiza Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism cu privire la săvârșirea unor infracțiuni prevăzute de Legea nr. 129/2019.

6.4. La enunțul alin. (7), având în vedere că limita maximă a amenzii prevăzută de textul propus este mai mare decât limita maximă generală a amenzii contravenționale stabilită la art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, menționăm că norma nu poate fi aplicată în redactarea actuală.

Pe de altă parte, precizăm că, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către persoanele anume prevăzute în actul normativ, numite în mod generic „agenți constataatori”.

Prin urmare, subliniem că sintagma „aplicată de Banca Națională a României” nu este specifică domeniului, întrucât anumite categorii de persoane sunt împuternicite să constate contravențiile și să aplice sancțiunile.

În plus, precizăm că, pentru asigurarea unei reglementări complete, ar fi trebuit ca proiectul să cuprindă și norma privind

⁶ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2024 a transpus prevederile Directivei (UE) 2021/2.167 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 privind administratorii de credite și cumpărătorii de credite și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE.

aplicarea, în ceea ce privește contravențiile prevăzute la **alin. (7)**, a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001.

*
* * *

Fată de aspectele mai sus menționate, apreciem că soluțiile legislative preconizate în proiect nu pot fi promovate în forma prezentată, întrucât **sunt susceptibile să încalce normele de tehnică legislativă**, prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și **dispoziții ale unor acte normative care reglementează în domeniul instituțiilor de credit și al contractelor de credit pentru consumatori**, care transpun în legislația națională anumite directive europene în această materie.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 922/21.11.2025